Мій світоплине,
мій світе і Всесвіте вічний,
Знов обірвалась
в найвищім акорді струна!
Сиплються зерна
моєї гризоти і лічить
Їх не Вершитель
в розлогах земних і трагічних,
Але спокусник,
що зветься здавен Сатана.

Стомленим оком
хтось зиркає з неба гіренько,
Стидно йому
за абсурдний земний балаган.
Плаче перо
благородного серцем Шевченка,
Паленим листом
поникли чорнобильські неньки,
Йдуть безголосі
знекровлені дні у туман.

Що нас чекає
за тим сиволицим туманом?..
Адже давно
ми ступили на грішний рубіж —
Той, за котрим
вже ніколи зима не розтане,
Той, за котрим
не загоїмо струпи і рани,
Й долі надій
поведем власноручно під ніж.

Господи добрий,
пробач за нудьгу босоногу,
Сльози мої
запеклися в горнилі волань!
Навіть на ламкім
крилі вже зібрались в дорогу
Мрії мої
й заповіти родительські строгі —
Все, що здобув
я в житті зверх зусиллям вола.

Я ж бо і досі
не виплакав скорботні печалі,
Вперто мені Україна
торкається скронь,
Кличе нас знову
вернути набутки проспалі,
Йти до зірок
крізь тернисті гущавини далі
І запалати
не скалки в серцях, а вогонь.

В тому безглузді,
де мовкнуть молитви й ідеї,
Де зневажають
в розпустах веління Христа,
Знов криводушать
над нами нові фарисеї,
Волю голосять —
а нишком сміються із неї,
Кривлячи нехіть
намащені медом вуста.

Мій світоплине,
моя Україно-царівно,

Вірю, однак,
що об'їдеш страшну Астарот.
Дай лиш позбутись
отих, хто чекає наївно
Смерті твоєї
й загину пісням Чураївни.
Ти — незборима
і вічний твій славний народ.